



Republika Hrvatska  
Općinski sud u Rijeci  
Žrtava fašizma 7  
51000 Rijeka

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Rijeci, po sutkinji Larisi Smiljan Pervan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Vesne Petener, čiji OIB glasi 54948999175, iz Dobrinja, Hlapa 88A, zastupane po punomoćnici Diani Milin, odvjetnici u Rijeci, protiv tuženice Privredne banke Zagreb d.d., čiji OIB glasi 02535697732, sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, zastupane po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Leko i partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon glavne i javne rasprave, održane i zaključene 13. ožujka 2026., u prisutnosti punomoćnice tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženice, 28. travnja 2026., javno objavivši

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su nepoštene, ništetne i bez pravnog učinka odredbe t. 4.1., 5. i 7.2. Ugovora o kreditu, koji je pod brojem 9011653483 sklopljen između tužiteljice Vesne Petener i tuženice Privredne banke Zagreb d.d., solemniziran 11. srpnja 2006. od strane javne bilježnice Radosne Mavrinac pod brojem OU-1304/2006., a koje glase:

„Točka 4.1.: Na kredit u otplati Korisnik kredita obvezuje se platiti Banci kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, a koja na dan sklapanja ovog Ugovora iznosi 4,65 % godišnje.

Točka 5.2.: “Kamata iz prethodnog stavka obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate.”

Točka 7.2. “Kredit u iznosu od 53.017,90 CHF (slovima: pedeset tri tisuće sedamnaest CHF i devedeset C) i kamata iz točke 4. ovog Ugovora otplaćuju se u 132 (slovima: sto trideset dva) jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunskoj

protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora.

U slučaju promjene kamatne stope iz točke 4. Ovog Ugovora, Korisnik kredita pristaje da Banka povisi ili snizi iznos anuiteta te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete. O izmijenjenom iznosu anuiteta Banka će pisano obavijestiti Korisnika kredita. Stranke su suglasne da je obavijest Banke dokaz o izmijenjenom iznosu anuiteta te se danom kad mu je obavijest dostavljena smatra dan kad je Banka putem pošte uputila Korisniku kredita obavijest o tome na adresu iz Ugovora ili na adresu koju je Korisnik kredita pisano dostavio Banci. Ova obavijest sastavni je dio Ugovora."

II. Nalaže se tuženici Privrednoj banci Zagreb d.d. da, po osnovi ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli u švicarskim francima, tužiteljici Vesni Petener isplati iznos od 5.888,06 eura (slovima: pet tisuća osamsto osamdeset osam eura i šest centa), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 15. rujna 2006. godine do 31. prosinca 2007. godine teku po kamatnoj stopi od 15% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po kamatnoj stopi od 14% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2011. godine do 30. srpnja 2015. godine po kamatnoj stopi od 12% godišnje, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2015. godine po kamatnoj stopi od 8,14% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2016. godine do 30. lipnja 2016. godine po kamatnoj stopi od 8,05% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2016. godine do 31. prosinca 2016. godine po kamatnoj stopi od 7,88% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2017. godine do 30. lipnja 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,68% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2017. godine do 31. prosinca 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,41% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2018. godine do 30. lipnja 2018. godine po kamatnoj stopi od 7,09% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2018. godine do 31. prosinca 2018. godine po kamatnoj stopi od 6,82% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2019. godine do 30. lipnja 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,54% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2019. godine do 31. prosinca 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,30% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2020. godine do 30. lipnja 2020. godine po kamatnoj stopi od 6,11% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2020. godine do 31. prosinca 2020. godine po kamatnoj stopi od 5,89% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2021. godine do 30. lipnja 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,75% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2021. godine do 31. prosinca 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,61% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2022. godine do 30. lipnja 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,49% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,31% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 30. lipnja 2023. godine po kamatnoj stopi od 5,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po kamatnoj stopi od 7,00% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2024. godine do 30. lipnja 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2024. godine do 31. prosinca 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,25% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2025. godine do 30. lipnja 2025. godine po kamatnoj stopi od 6,15% godišnje te za razdoblje od 01. srpnja 2025. godine do isplate po kamatnoj stopi od 5,15% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila

prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, na iznose kako slijedi:

- na iznos od 4,86 eura od 15. rujna 2006. do isplate
- na iznos od 3,80 eura od 23. listopada 2006. do isplate
- na iznos od 8,22 eura od 18. prosinca 2006. do isplate
- na iznos od 31,13 eura od 12. rujna 2007. do isplate
- na iznos od 43,02 eura od 20. ožujka 2008. do isplate
- na iznos od 31,37 eura od 07. srpnja 2008. do isplate
- na iznos od 15,87 eura od 7. srpnja 2008. do isplate
- na iznos od 1,23 eura od 11. listopada 2008. do isplate
- na iznos od 31,14 eura od 21. listopada 2008. do isplate
- na iznos od 15,29 eura od 12. siječnja 2009. do isplate
- na iznos od 7,45 eura od 09. veljače 2009. do isplate
- na iznos od 2,69 eura od 07. travnja 2009. do isplate
- na iznos od 4,41 eura od 14. svibnja 2009. do isplate
- na iznos od 3,68 eura od 27. svibnja 2009. do isplate
- na iznos od 0,27 eura od 15. lipnja 2009. do isplate
- na iznos od 46,21 eura od 03. srpnja 2009. do isplate
- na iznos od 3,30 eura od 15. rujna 2009. do isplate
- na iznos od 5,25 eura od 24. listopada 2009. do isplate
- na iznos od 44,84 eura od 18. studenog 2009. do isplate
- na iznos od 11,45 eura od 12. siječnja 2010. do isplate
- na iznos od 13,36 eura od 26. veljače 2010. do isplate
- na iznos od 14,26 eura od 15. ožujka 2010. do isplate
- na iznos od 19,98 eura od 15. travnja 2010. do isplate
- na iznos od 53,99 eura od 17. svibnja 2010. do isplate
- na iznos od 30,52 eura od 18. lipnja 2010. do isplate
- na iznos od 38,58 eura od 21. srpnja 2010. do isplate
- na iznos od 53,05 eura od 24. kolovoza 2010. do isplate
- na iznos od 105,02 eura od 22. rujna 2010. do isplate
- na iznos od 27,80 eura od 22. studenog 2010. do isplate
- na iznos od 75,93 eura od 28. prosinca 2010. do isplate
- na iznos od 71,05 eura od 07. veljače 2011. do isplate
- na iznos od 65,78 eura od 17. veljače 2011. do isplate
- na iznos od 117,10 eura od 22. ožujka 2011. do isplate
- na iznos od 69,12 eura od 18. travnja 2011. do isplate
- na iznos od 151,84 eura od 05. svibnja 2011. do isplate
- na iznos od 100,04 eura od 07. srpnja 2011. do isplate
- na iznos od 116,18 eura od 01. rujna 2011. do isplate
- na iznos od 127,67 eura od 15. rujna 2011. do isplate
- na iznos od 128,27 eura od 28. listopada 2011. do isplate
- na iznos od 103,76 eura od 16. prosinca 2011. do isplate
- na iznos od 112,31 eura od 18. siječnja 2012. do isplate
- na iznos od 188,85 eura od 22. ožujka 2012. do isplate
- na iznos od 12,48 eura od 04. kolovoza 2012. do isplate
- na iznos od 749,41 eura od 07. siječnja 2013. do isplate
- na iznos od 96,65 eura od 25. veljače 2013. do isplate
- na iznos od 228,16 eura od 09. svibnja 2013. do isplate
- na iznos od 106,11 eura od 14. kolovoza 2013. do isplate

- na iznos od 138,82 eura od 27. kolovoza 2013. do isplate
- na iznos od 555,82 eura od 25. studenog 2013. do isplate
- na iznos od 115,34 eura od 14. siječnja 2014. do isplate
- na iznos od 244,64 eura od 03. travnja 2014. do isplate
- na iznos od 118,21 eura od 28. svibnja 2014. do isplate
- na iznos od 120,20 eura od 05. lipnja 2014. do isplate
- na iznos od 115,89 eura od 20. lipnja 2014. do isplate
- na iznos od 615,25 eura od 26. kolovoza 2014. do isplate
- na iznos od 127,36 eura od 14. listopada 2014. do isplate
- na iznos od 128,80 eura od 22. studenog 2014. do isplate
- na iznos od 135,20 eura od 17. prosinca 2014. do isplate
- na iznos od 127,90 eura od 30. prosinca 2014. do isplate te
- na iznos od 133,87 eura od 13. veljače 2015. do isplate,

u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelovima koji glase:

„Nalaže se tuženici Privrednoj banci Zagreb d.d. da, na ime preplaćene kamatne stope, tužiteljici Vesni Petener isplati iznos od 2.417,60 eura (18.215,38 HRK), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 16. kolovoza 2007. godine do 31. prosinca 2007. godine teku po kamatnoj stopi od 15% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po kamatnoj stopi od 14% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2011. godine do 30. srpnja 2015. godine po kamatnoj stopi od 12% godišnje, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2015. godine po kamatnoj stopi od 8,14% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2016. godine do 30. lipnja 2016. godine po kamatnoj stopi od 8,05% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2016. godine do 31. prosinca 2016. godine po kamatnoj stopi od 7,88% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2017. godine do 30. lipnja 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,68% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2017. godine do 31. prosinca 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,41% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2018. godine do 30. lipnja 2018. godine po kamatnoj stopi od 7,09% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2018. godine do 31. prosinca 2018. godine po kamatnoj stopi od 6,82% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2019. godine do 30. lipnja 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,54% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2019. godine do 31. prosinca 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,30% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2020. godine do 30. lipnja 2020. godine po kamatnoj stopi od 6,11% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2020. godine do 31. prosinca 2020. godine po kamatnoj stopi od 5,89% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2021. godine do 30. lipnja 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,75% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2021. godine do 31. prosinca 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,61% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2022. godine do 30. lipnja 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,49% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,31% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 30. lipnja 2023. godine po kamatnoj stopi od 5,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po kamatnoj stopi od 7,00% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2024. godine do 30. lipnja 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2024. godine do 31. prosinca 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,25% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2025. godine do 30. lipnja 2025. godine po

kamatnoj stopi od 6,15% godišnje te za razdoblje od 01. srpnja 2025. godine do isplate po kamatnoj stopi od 5,15% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, na iznose kako slijedi:

- na iznos od 173,45 kn od 16. 8. 2007. do isplate
- na iznos od 172,55 kn od 16. 9. 2007. do isplate
- na iznos od 168,24 kn od 16. 10. 2007. do isplate
- na iznos od 171,69 kn od 16.11. 2007. do isplate
- na iznos od 167,57 kn od 16. 12. 2007. do isplate
- na iznos od 172,02 kn od 16. 01. 2008. do isplate
- na iznos od 303,18 kn od 16. 02. 2008. do isplate
- na iznos od 310,62 kn od 16. 3. 2008. do isplate
- na iznos od 307,10 kn od 16. 4. 2008. do isplate
- na iznos od 295,49 kn od 16. 5. 2008. do isplate
- na iznos od 297,18 kn od 16. 6. 2008. do isplate
- na iznos od 293,13 kn od 16. 7. 2008. do isplate
- na iznos od 290,14 kn od 16. 8. 2008. do isplate
- na iznos od 289,33 kn od 16. 9. 2008. do isplate
- na iznos od 297,84 kn od 16. 10. 2008. do isplate
- na iznos od 303,59 kn od 16. 11. 2008. do isplate
- na iznos od 291,99 kn od 16. 12. 2008. do isplate
- na iznos od 325,02 kn od 16. 01. 2009. do isplate
- na iznos od 323,31 kn od 16. 02. 2009. do isplate
- na iznos od 313,98 kn od 16. 3. 2009. do isplate
- na iznos od 313,17 kn od 16. 4. 2009. do isplate
- na iznos od 312,13 kn od 16. 5. 2009. do isplate
- na iznos od 305,79 kn od 16. 6. 2009. do isplate
- na iznos od 305,78 kn od 16. 7. 2009. do isplate
- na iznos od 300,56 kn od 16. 8. 2009. do isplate
- na iznos od 302,12 kn od 16. 9. 2009. do isplate
- na iznos od 296,36 kn od 16. 10. 2009. do isplate
- na iznos od 297,35 kn od 16. 11. 2009. do isplate
- na iznos od 294,26 kn od 16. 12. 2009. do isplate
- na iznos od 298,94 kn od 16. 01. 2010. do isplate
- na iznos od 300,74 kn od 16. 02. 2010. do isplate
- na iznos od 297,70 kn od 16. 3. 2010. do isplate
- na iznos od 300,39 kn od 16. 4. 2010. do isplate
- na iznos od 305,41 kn od 16. 5. 2010. do isplate
- na iznos od 303,84 kn od 16. 6. 2010. do isplate
- na iznos od 311,20 kn od 16. 7. 2010. do isplate
- na iznos od 308,77 kn od 16. 8. 2010. do isplate

- na iznos od 323,17 kn od 16. 9. 2010. do isplate
- na iznos od 310,51 kn od 16. 10.2010. do isplate
- na iznos od 310,37 kn od 16. 11. 2010. do isplate
- na iznos od 258,62 kn od 16. 12. 2010. do isplate
- na iznos od 257,15 kn od 16. 01. 2011. do isplate
- na iznos od 251,66 kn od 16. 02. 2011. do isplate
- na iznos od 251,31 kn od 16. 3. 2011. do isplate
- na iznos od 248,89 kn od 16. 4. 2011. do isplate
- na iznos od 252,54 kn od 16. 5. 2011. do isplate
- na iznos od 218,63 kn od 16. 6. 2011. do isplate
- na iznos od 226,70 kn od 16. 7. 2011. do isplate
- na iznos od 237,58 kn od 16. 8. 2011. do isplate
- na iznos od 173,68 kn od 16. 9. 2011. do isplate
- na iznos od 166,83 kn od 16. 10. 2011. do isplate
- na iznos od 165,40 kn od 16. 11. 2011. do isplate
- na iznos od 164,57 kn od 16. 12. 2011. do isplate
- na iznos od 166,62 kn od 16. 01. 2012. do isplate
- na iznos od 165,89 kn od 16. 02. 2012. do isplate
- na iznos od 162,53 kn od 16. 3. 2012. do isplate
- na iznos od 160,58 kn od 16. 4.2012. do isplate
- na iznos od 159,41 kn od 16. 5. 2012. do isplate
- na iznos od 158,36 kn od 16. 6. 2012. do isplate
- na iznos od 155,13 kn od 16. 7. 2012. do isplate
- na iznos od 167,17 kn od 16. 8. 2012. do isplate
- na iznos od 161,99 kn od 16. 9. 2012. do isplate
- na iznos od 163,04 kn od 16. 10. 2012. do isplate
- na iznos od 161,94 kn od 16. 11. 2012. do isplate
- na iznos od 158,77 kn od 16. 12. 2012. do isplate
- na iznos od 155,21 kn od 16. 01. 2013. do isplate
- na iznos od 152,73 kn od 16. 02. 2013. do isplate
- na iznos od 149,86 kn od 16. 3. 2013. do isplate
- na iznos od 150,30 kn od 16. 4. 2013. do isplate
- na iznos od 144,04 kn od 16. 5. 2013. do isplate
- na iznos od 141,34 kn od 16. 6. 2013. do isplate
- na iznos od 139,20 kn od 16. 7. 2013. do isplate
- na iznos od 136,79 kn od 16. 8. 2013. do isplate
- na iznos od 135,66 kn od 16. 9. 2013. do isplate
- na iznos od 134,24 kn od 16. 10. 2013. do isplate
- na iznos od 132,17 kn od 16. 11. 2013. do isplate
- na iznos od 130,95 kn od 16. 12. 2013. do isplate
- na iznos od 127,20 kn od 16. 01. 2014. do isplate
- na iznos od 12,84 kn od 16. 02. 2014. do isplate
- na iznos od 12,69 kn od 16. 3. 2014. do isplate



- na iznos od 12,36 kn od 16. 4. 2014. do isplate
- na iznos od 11,94 kn od 16. 5. 2014. do isplate
- na iznos od 11,64 kn od 16. 6. 2014. do isplate
- na iznos od 11,41 kn od 16. 7. 2014. do isplate
- na iznos od 11,13 kn od 16. 8. 2014. do isplate
- na iznos od 10,90 kn od 16. 9. 2014. do isplate
- na iznos od 10,71 kn od 16. 10. 2014. do isplate
- na iznos od 10,47 kn od 16. 11. 2014. do isplate
- na iznos od 10,09 kn od 16. 12. 2014. do isplate
- na iznos od 9,81 kn od 16. 01. 2015. do isplate
- na iznos od 9,52 kn od 16. 02. 2015. do isplate
- na iznos od 9,27 kn od 16. 3. 2015. do isplate
- na iznos od 8,95 kn od 16. 3. 2015. do isplate
- na iznos od 8,63 kn od 16. 3. 2015. do isplate
- na iznos od 8,31 kn od 16. 3. 2015. do isplate
- na iznos od 7,99 kn od 16. 3. 2015. do isplate
- na iznos od 7,67 kn od 16. 3. 2015. do isplate te
- na iznos od 7,41 kn od 16. 3. 2015. do isplate,

u roku od 15 dana.

Nalaže se tuženici Privrednoj banci Zagreb d.d. da, po osnovi razlike glavnice prilikom konverzije, tužiteljici Vesni Petener isplati iznos od 640,34 eura (4.824,63 HRK), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 07. prosinca 2015. godine do 31. prosinca 2015. godine teku po kamatnoj stopi od 8,14% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2016. godine do 30. lipnja 2016. godine po kamatnoj stopi od 8,05% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2016. godine do 31. prosinca 2016. godine po kamatnoj stopi od 7,88% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2017. godine do 30. lipnja 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,68% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2017. godine do 31. prosinca 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,41% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2018. godine do 30. lipnja 2018. godine po kamatnoj stopi od 7,09% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2018. godine do 31. prosinca 2018. godine po kamatnoj stopi od 6,82% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2019. godine do 30. lipnja 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,54% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2019. godine do 31. prosinca 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,30% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2020. godine do 30. lipnja 2020. godine po kamatnoj stopi od 6,11% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2020. godine do 31. prosinca 2020. godine po kamatnoj stopi od 5,89% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2021. godine do 30. lipnja 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,75% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2021. godine do 31. prosinca 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,61% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2022. godine do 30. lipnja 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,49% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,31% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 30. lipnja 2023. godine po kamatnoj stopi od 5,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po kamatnoj stopi od 7,00% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2024. godine do 30. lipnja 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,50%

godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2024. godine do 31. prosinca 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,25%, za razdoblje od 01. siječnja 2025. godine do 30. lipnja 2025. godine po kamatnoj stopi od 6,15% godišnje te za razdoblje od 01. srpnja 2025. godine do isplate po kamatnoj stopi od 5,15% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.“

IV. Nalaže se tuženici Privrednoj banci Zagreb d.d. da tužiteljici Vesni Petener naknadi troškove postupka, u iznosu od 3.154,79 eura (slovima: tri tisuće sto pedeset četiri eura i sedamdeset devet centa), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 28. travnja 2026. godine do isplate teku po kamatnoj stopi od 5,15% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

V. U preostalom dijelu, iznad iznosa iz t. IV., a do zatraženog iznosa od 3.279,79 eura, s kamatama koje su zahtijevane od donošenja prvostupanjske presude do isplate, zahtjev tužiteljice Vesne Petener za naknadu troškova postupka odbija se.

VI. Odbija se zahtjev tuženice Privredne banke Zagreb d.d. za naknadu troškova postupka, u zatraženom iznosu od 2.645,59 eura, s kamatama koje su zahtijevane od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

#### r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je u podnesku, koji je tužiteljica Vesna Petener dostavila sudu 17. siječnja 2023., tužba povučena u dijelu koji se ticao utvrđenja ništetnosti ugovornih odredaba o promjenjivosti kamatne stope te u dijelu koji se odnosio na isplatu po toj osnovi, za iznos od 2.417,60 eura (18.215,38), s pripadajućim kamatama, ali da tuženica Privredna banka Zagreb d.d. nije pristala na takvu procesnu dispoziciju aktivno legitimirane strane u sporu.

II. Smatra se da je tuženica Privredna banka Zagreb d.d. pristala na djelomično povlačenje tužbe iz podneska tužiteljice Vesne Petener od 23. prosinca 2024., i to u odnosu na tražbinu po osnovi ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli; s iznosa od 6.855,61 euro (51.653,58 HRK) na iznos od 5.888,06 eura, s pripadajućim kamatama.

III. Nalaže se tužiteljici Vesni Petener da, za pristup na glavnu raspravu, održanu 23. prosinca 2024. godine, stalnom sudskom vještaku Darku Haniku isplati nagradu u iznosu od 58,39 eura (slovima: pedeset osam eura i trideset devet centa), i to u roku od 8 dana, na žiro račun imenovanog vještaka, otvoren kod Erste & Steiermärkische Bank d.d. pod brojem HR 3924020063100421578, pozivom na broj 00 50-12-2024.



## Obrazloženje

1. U tužbi, podnesenoj ovome sudu 26. studenog 2021. godine, navodi se da je 10. srpnja 2006. godine tužiteljica Vesna Petener (u daljnjem tekstu: tužiteljica) s tuženicom Privrednom bankom Zagreb d.d. (u daljnjem tekstu: tuženica) sklopila Ugovor o kreditu, na temelju kojega joj je tuženica stavila na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 53.017,90 CHF, s tim da su tim pravnim poslom ugovorene promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Tvrdi se da su odredbe navedenog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli ništetne te se tužbenim zahtjevom traži da se to utvrdi i da se tuženici naloži da tužiteljici vrati sve one iznose koje je od nje primila na temelju ništetnih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli. Prvotno istaknutim kondemnatornim dijelovima tužbenog zahtjeva traži se isplata iznosa od 6.855,61 euro (51.653,58 HRK) po osnovi ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli te isplata iznosa od 2.417,60 eura (18.215,38 HRK) po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, s pripadajućim kamatama i s troškovima postupka. Isto tako, traži se i isplata iznosa od 640,34 eura (4.824,63 HRK) po osnovi razlike glavnice u konverziji, uz napomenu da je, na temelju Dodatka Ugovoru o kreditu, koji je između tužiteljice i tuženice zaključen 18. prosinca 2015. godine, između stranaka spora došlo do konverzije kredita; iz onog denominiranog u CHF u onaj denominiran u eurima.

2. Tijekom postupka, kroz sadržaj podneska koji je tužiteljica sudu dostavila 17. siječnja 2023. godine, tužba je povučena u dijelu utvrđenja ništetnosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i u dijelu isplate po toj osnovi (za iznos od 2.417,60 eura /18.215,38 HRK/), s tim da se tuženica takvoj procesnoj dispoziciji aktivno legitimirane strane u sporu protivila, pri čemu je to učinila u podnesku koji je sudu dostavila 21. siječnja 2023. (list 144. sudskog spisa).

3. Smanjenje tužbenog zahtjeva, formalno-pravno, predstavlja djelomično povlačenje tužbe pa je za pasivno legitimiranu stranu u sporu (u konkretnom slučaju za tuženicu) bilo predviđeno pravo pristati (presumirano ili izrijeком) na takvu dispoziciju aktivno legitimirane strane u sporu ili, pak, uskratiti takav pristanak. Ovo posebno onda kada se pasivno legitimirana strana u postupku upustila u raspravljanje o glavnoj stvari. U okolnostima konkretnog slučaja tuženica je to učinila podnošenjem odgovora na tužbu od 27. siječnja 2022. godine.

4. Stoga je prvostupanjski sud podnesak tužiteljice od 17. siječnja 2023. godine dostavio tuženici jer je, u smislu regulacije iz odredbe čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; u daljnjem tekstu: ZPP), takav podnesak predstavljao obavijest o djelomičnom povlačenju tužbe.

5. Podnesak od 17. siječnja 2023. godine uručen je tuženici 19. siječnja 2023. godine (o čemu svjedoči potvrda o preuzimanju elektroničkog sudskog pismena, s poledine lista 143. sudskog spisa).

6. Tuženica je uskratila pristanak na djelomično povlačenje tužbe iz podneska tužiteljice od 17. siječnja 2023. To je učinila u podnesku koji je dostavila sudu 21. siječnja 2023. godine.

7. U takvoj procesnoj situaciji za sud nije postojala mogućnost donošenja rješenja o djelomičnom povlačenju tužbe, nego je, upravo suprotno, za sud bila pridržana obveza donošenja meritorne odluke.

8. Sud je to učinio kroz izreku presude (t. III. izreke presude), s tim da je ujedno donio (i) rješenje deklaratorne prirode (t. I. izreke rješenja) kojim je utvrdio da tuženica nije pristala na djelomično povlačenje tužbe.

9. Nakon opisanih dispozicija parničnih stranaka, tužiteljica je u podnesku, koji je dostavila sudu 26. siječnja 2023. godine, istaknula da je iz sadržaja podneska od 17. siječnja 2023. omaškom izostavila dio tužbenog zahtjeva kojim je tražila utvrđenje ništetnosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi.

10. U podnesku od 31. siječnja 2023. tuženica je izrazila motrište o tome da je novim traženjem utvrđenja ništetnosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz podneska od 26. siječnja 2023. godine tužiteljica preinacila tužbu budući da je iznova postavila taj tužbeni zahtjev koji je ranije povukla u podnesku od 17. siječnja 2023. godine.

11. Međutim, upravo imajući u vidu da se u podnesku od 21. siječnja 2023. godine tuženica usprotivila djelomičnom povlačenju tužbe do kojega je došlo kroz podnesak tužiteljice od 17. siječnja 2023. godine, nije niti moguće zaključiti da je u bilo kojem dijelu zapravo došlo do povlačenja tužbe. To je bilo spriječeno upravo kroz protivljenje tuženice takvoj procesnoj dispoziciji tužiteljice.

12. Zato u prilici u kojoj je tužiteljica u podnesku od 26. siječnja 2023. godine navela da ustraje kod dijela tužbenog zahtjeva koji se tiče ništetnosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije došlo do preinake tužbe. U tom dijelu tužba se nije mogla niti smatrati povučenom jer je za to izostao pristanak tuženice pa tvrdnja tužiteljice da ustraje na tom dijelu tužbenog zahtjeva, koju je iznijela u podnesku od 26. siječnja 2023. godine, ne znači da je došlo do preinake tužbe. Stoga o preinaci tužbe sud nije niti odlučivao, i to iz jednostavnog razloga koji je vezan uz to da do preinake tužbe nije niti došlo.

13. Nakon što je u postupku proveden dokaz financijskim vještačenjem, tužiteljica je smanjila tužbeni zahtjev u dijelu isplate po osnovi valutne klauzule; s iznosa od 6.855,61 euro (51.653,58 HRK) na iznos od 5.888,06 eura, s pripadajućim kamatama. To je učinila kroz podnesak koji je sudu dostavila 23. prosinca 2024. godine (s lista 235. sudskog spisa).

14. Podnesak tužiteljice od 23. prosinca 2024. godine uručen je tuženici na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 23. prosinca 2024. godine (list 237. sudskog spisa), nakon čega se, u 15-dnevnom roku iz odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a, tuženica nije izjasnila o djelomičnom povlačenju tužbe iz podneska tužiteljice od 23. prosinca 2024. godine pa je, posljedično, trebalo smatrati da je na takvo djelomično povlačenje tužbe pristala. O tome je odlučeno kao u t. II. izreke rješenja. Takva odluka počiva na primjeni pravila iz odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a.

15. Sve navedeno iznosi se kako bi strankama (ali i svima onima koje će odluka u konkretnom sporu na bilo koji način tangirati) bilo potpuno jasno o čemu je sud odlučivao u predmetnoj parnici.

16. Sumarno, treba ponoviti da je glede glavne stvari i sporedne tražbine kakvu predstavljaju kamate sud to učinio u odnosu na utvrđenje ništetnosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli, u odnosu na isplatu po osnovi promjenjive kamatne stope (jer tuženica nije pristala na povlačenje tužbe u tom dijelu), u odnosu na isplatu po osnovi valutne klauzule, i to po zahtjevu iz podneska tužiteljice od 23. prosinca 2024. godine koji je u tom dijelu smanjen, a takvoj se dispoziciji tužiteljice tuženica presumirano nije protivila, te u odnosu na isplatu po osnovi razlike glavnice u konverziji.

17. U odgovoru na tužbu u cijelosti je osporen tužbeni zahtjev, kako u pogledu osnovanosti, tako i u svezi visine zatraženog novčanog iznosa, uz isticanje prigovora zastare, uz upiranje na to da tužiteljici niti ne pripada pravo na bilo kakvu zaštitu u ovoj parnici, imajući u vidu da je između nje i tuženice došlo do konverzije kredita; iz onog u CHF u onaj u eurima te uz ukazivanje na to da u pravnom poretku Republike Hrvatske nije zabranjeno niti ugovaranje promjenjive kamatne stope niti valutne klauzule.

18. Uz sve prigovore kojima se suprotstavljala tražbini tužiteljice u ovom sporu tuženica je smatrala i da tužiteljica iznos koji potražuje na teret tuženice treba umanjiti za iznos koji joj je priznat u konverziji, u visini od 3.742,76 eura (navodi tuženice iz njezina podneska od 24. prosinca 2024. godine, s lista 240. sudskog spisa).

19. U dokaznom postupku sud je pročitao isprave priložene spisu.

20. Također, provedeni su dokazi: saslušanjem tužiteljice u svojstvu stranke te financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Haniku.

21. Iako je tuženica isprva predlagala provođenje dokaza saslušanjem u svojstvu svjedoka osobnog bankara (bez naznake njegova imena i prezimena te adrese prebivališta), od ovog je dokaza personalne naravi izrijeком odustala na (drugom) pripremnom ročištu koje je održano 20. veljače 2023. godine (list 162./2. sudskog spisa).

22. Također, tuženica je predlagala da se dopuni financijsko vještačenje, i to tako da se uzmu u obzir iznosi iz konverzije te da se za te iznose umanjí onaj iznos koji je vještak financijske struke izračunao u nalazu i mišljenju, međutim sud je provođenje ovog dokaza odbio, iz razloga suvišnosti.

23. Naime, u odnosu na iznos iz konverzije, za koji je i iz Dodatka Ugovoru o kreditu od 18. prosinca 2015. godine (s lista 111. sudskog spisa) i iz usmenog obrazlaganja mišljenja vještaka Darka Hanika, iznesenog na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 23. prosinca 2024. godine (list 237./2. sudskog spisa), utvrđeno da se radi o iznosu od 3.742,76 eura, niti jedna od stranaka spora nije postavila zahtjev na osnovi kojega bi bilo moguće taj iznos uzeti u obzir na način na koji to tuženica predlaže; tužiteljica za taj iznos nije umanjila svoju tražbinu, a

tuženica u tom pravcu nije niti podnijela protutužbu (po odredbi čl. 189. ZPP-a), niti postavila procesno-pravni prigovor radi prebijanja (po odredbama čl. 288.a st. 6. i čl. 333. st. 3. ZPP-a) niti je dala izjavu o prijeboju (po odredbi čl. 196. st. 1. Zakona o obveznim odnosima od 17. ožujka 2005. godine (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; u daljnjem tekstu: ZOO).

24. Zato o tom iznosu sud nije niti bio u mogućnosti odlučivati jer bi to bilo potpuno protivno pravilu iz odredbe čl. 2. st. 1. ZPP-a.

25. Time se i prijedlog tuženice za dopunu financijskog vještačenja ukazao suvišnim za odlučivanje u konkretnom sporu.

26. Uz izvedene dokaze i one koje sud nije proveo iz upravo objašnjenih razloga, niti jedna od stranaka nije predlagala izvođenje daljnjih dokaza do onog stadija parnice do kojega je to bila u mogućnosti učiniti na temelju načela iz odredaba čl. 292. st. 1. i 2. ZPP-a, u svezi s regulacijom iz odredbe čl. 292. st. 7. ZPP-a, s tim da je potrebno istaknuti da je u predmetnom sporu prethodni postupak zaključen na (drugom) pripremnom ročištu koje je održano 20. veljače 2023. godine, o čemu je sud donio odgovarajuće procesno rješenje (s lista 162./2. sudskog spisa).

27. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, ovaj sud smatra tužbeni zahtjev djelomično osnovanim.

28. Među strankama nije sporno da su 10. srpnja 2006. godine sklopile Ugovor o kreditu, na temelju kojega je tuženica tužiteljici stavila na raspolaganje kunsku protuvrijednost iznosa od 53.017,90 CHF, koji joj se tužiteljica obvezala vratiti otplatom kroz 132 mjesečna anuiteta. Također, nije sporno da je u Ugovoru o kreditu od 10. srpnja 2006. godine ugovorena valutna klauzula, točnije obveza tužiteljce da mjesečne anuitete otplaćuje u kunskoj protuvrijednosti za CHF prema srednjem tečaju tuženice na dan plaćanja. Nadalje, nije sporno da je tijekom vremena trajanja otplate kredita došlo do promjene tečaja za CHF. Isto tako, nije sporno da je u Ugovoru o kreditu od 10. srpnja 2006. godine regulirana promjenjiva kamatna stopa koja je u trenutku sklapanja tog pravnog posla iznosila 4,65% godišnje. Konačno, nije sporno da je 18. prosinca 2015. godine između stranaka spora zaključen Dodatak Ugovoru o kreditu te da je njime došlo do konverzije kredita; iz onog denominiranog u CHF u onaj denominiran u eurima.

29. Međutim, sporne su sljedeće okolnosti:

- jesu li ništetne odredbe Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli

- pripada li tužiteljici pravo na isplatu onih iznosa koji su posljedica promjene tečaja valute, i to posebno u kontekstu sklopljenog Dodatka od 18. prosinca 2015. godine kojim je provedena konverzija kredita; iz onog denominiranog u CHF u onaj denominiran u eurima te

- je li u odnosu na (novčano) potraživanje tužiteljice u konkretnom slučaju nastupila zastara.

30. Po mišljenju suda prvog stupnja, opisana sporna pitanja isključivo su pravne naravi, ali se prilikom njihova razrješenja sud rukovodio činjenicama utvrđenima provedenim dokaznim postupkom, smatrajući da dokazi materijalno-pravne prirode (isprave) i dokazi personalnog karaktera (iskaz tužiteljice te nalaz i mišljenje vještaka financijske struke Darka Hanika) predstavljaju valjanu podlogu za presuđivanje.

31. Naime, isprave podnesene sudu tijekom predmetne parnice u međusobnom su skladu pa djeluju uvjerljivo, iskaz tužiteljice ukazuje se dosljednim, logičnim i životnim, dok su nalaz i mišljenje vještaka financijske struke Darka Hanika izrađeni savjesno i u skladu s pravilima znanosti i vještine te, kao takvi, ne ostavljaju mjesta nejasnoćama, nepotpunosti niti proturječnosti kako sami sa sobom, tako niti s izviđenim okolnostima u predmetu.

32. Iz povijesnog dijela tužbe, kao i iz svih očitovanja tužiteljice iz cjelokupnog postupka, jasno je i nedvosmisleno razvidno da je osnova na kojoj počiva postavljeni tužbeni zahtjev radi isplate, u biti, ništetnost odredaba Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli stopi pa se, stoga, da bi uopće došao do ispravnog odgovora na pitanje vezano uz osnovanost zahtjeva radi isplate, sud nužno morao baviti i pitanjem koje se tiče ništetnosti odredaba konkretnog Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli (ali i o promjenjivoj kamatnoj stopi jer tužiteljica tužbenim zahtjevom i to traži).

33. Kod takvog stanja stvari, prije svega, valja ukazati na to da pravni odnos tužiteljice i tuženice treba sagledati u okviru odredaba Zakona o zaštiti potrošača od 10. lipnja 2003. godine (Narodne novine broj 96/03; u daljnjem tekstu: ZZP).

34. Pravni odnos stranaka konkretnog spora nastao je u momentu sklapanja Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, pa to, posljedično, znači da taj pravni odnos tangiraju pravila ZZP-a. To je u skladu s pravilom o vremenskom važenju zakona (locus regit actum).

35. Također, treba navesti da, uz ZZP, u primjenu dolaze i odredbe ZOO-a.

36. Do sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu došlo je, naime, nakon što je, u skladu s regulacijom iz odredbe čl. 1165. ZOO-a, taj propis stupio na snagu, što znači da, pozivom na pravilo iz odredbe čl. 1163. st. 1. ZOO-a, na pravni odnos stranaka konkretne parnice treba primijeniti ZOO.

37. Budući da je u svakom pojedinom slučaju aktivno legitimirana strana u sporu dužna dokazati svoj status potrošača, sud je najprije razmotrio ovo pitanje.

38. Tužiteljica je, međutim, u ovom predmetu svoje svojstvo potrošača bezrezervno dokazala, i to kako dokazima materijalno-pravnog karaktera (ispravama), tako i dokazima personalne naravi (stranačkim iskazom).

39. Bilo kakvu oprečnu okolnost, dakle činjenicu da je tužiteljica Ugovor o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, možebitno, sklopila u svrhe namijenjene njezinom zanimanju ili njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti (čl. 3. st. 1. t. 1.

ZZP-a), tuženica nije dokazala niti s najnižim stupnjem vjerojatnosti pa, stoga, status potrošača na strani tužiteljice ovaj prvostupanjski sud nalazi dokazanim.

40. Iz samog sadržaja Ugovora o kreditu, konkretno iz čl. 2. tog pravnog posla (list 87. sudskog spisa), jasno je vidljiva namjena sklapanja tog Ugovora i ta se namjena očituje u kupnji stambenog objekta.

41. Iz stranačkog iskaza tužiteljice (list 165. sudskog spisa) slijedi da je kredit realizirala kako bi njime kupila stan jer nije imala gdje živjeti.

42. Takvi dokazi; materijalno-pravnog karaktera (Ugovor o kreditu od 10. srpnja 2006. godine) i personalne naravi (iskaz tužiteljice) bezrezervno upućuju na to da je, u smislu utanačenja iz odredbe čl. 3. st. 1. t. 1. ZZP-a, tužiteljica u ovom sporu dokazala svoj status potrošača.

43. Da bi uopće došao u poziciju odlučivanja o postavljenom tužbenom zahtjevu, kako u njegovom dijelu koji je deklaratorne naravi (radi utvrđenja ništetnosti), tako i u njegovom dijelu koji je kondemnatorne prirode (radi isplate), sud je najprije razmotrio mogućnost traženja takve zaštite u ovoj parnici pored činjenice da je 18. prosinca 2015. godine između stranaka spora sklopljen Dodatak Ugovoru o kreditu na temelju kojega je obavljena konverzija kredita (iz onog denominiranog u CHF u onaj denominiran u eurima).

44. Tuženica je, naime, tvrdila da je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu prestalo i samo pravo tužiteljice da traži onu zaštitu koju je u ovom sporu zahtijevala.

45. U kontekstu tzv. konverzije nužno je pojasniti sljedeće.

46. Prije svega, treba naglasiti da je kroz sve izvedene dokaze utvrđeno da je izračun konverzije kredita, do koje je u pravnom odnosu stranaka konkretnog spora došlo 18. prosinca 2015. godine, na temelju Dodatka Ugovoru o kreditu, proveden u potpunosti uz uvažavanje pravila iz odredbe čl. 19.c Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju od 25. rujna 2015. godine (Narodne novine broj 102/15; u daljnjem tekstu: ZID ZPK). Ovaj zaključak slijedi i iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Darka Hanika (stranica 11. nalaza i mišljenja, s lista 187. sudskog spisa).

47. Stoga treba spoznati da je konverzija provedena po zakonu i da po toj osnovi ne postoji iznos koji bi tuženica, možebitno, bila u obvezi isplatiti tužiteljici.

48. Zato je dio tužbenog zahtjeva, kojim je tužiteljica tražila isplatu po osnovi razlike glavnice u konverziji (u visini od 640,34 eura, odnosno 4.824,63 HRK s kamatama), odbijen kao neosnovan i odlučeno je kao u t. III. izreke presude.

49. Konverzijom je stvorena nova pravna osnova, s tim da treba istaknuti nekoliko okolnosti koje su uz to vezane.

50. Prva od tih okolnosti tiče se toga da je nova pravna osnova stvorena tek pro futuro (za buduće razdoblje), dakle od momenta sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu od 18. prosinca 2015. godine, kojim je provedena konverzija.



51. Druga od tih okolnosti odnosi se na to da, protivno razmišljanju tuženice, unatoč provedenoj konverziji, potrošači imaju pravni interes tražiti zaštitu onog prava za koje drže da im je povrijeđeno.

52. Pravni interes takvih potrošača gotovo je notoran i očituje se u očekivanju isplate onog iznosa (ili onih iznosa) koji (koje) takvi potrošači tuže u sporovima.

53. Uzimajući u obzir da je u tim parnicama predmet tužbenog zahtjeva (i) kondemnacija (činidba), po odredbi čl. 187. st. 2. ZPP-a, u svezi s čl. 187. st. 1. ZPP-a, isključeno je i samo ispitivanje pravnog interesa jer se on ispituje samo onda kada tužitelj u tužbi traži da sud utvrdi (ne) postojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili (ne) istinitost kakve isprave.

54. U predmetnoj parnici takvo što nije slučaj jer je tužbeni zahtjev upravljen i na činidbu (na isplatu) pa nema apsolutno nikakve dvojbe da se pravni interes tužiteljice iscrpljuje već u samom njezinom zalaganju za isplatu onih iznosa za koje drži da joj pripadaju kao posljedica ništetnosti ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli.

55. Uostalom, u predmetu Rev-2868/2018, u odluci od 12. veljače 2019. godine, u povodu izvanredne revizije tužiteljice u tom postupku, Vrhovni sud Republike Hrvatske dao je odgovor na pitanje gubi li sklapanjem dodatka ugovora o kreditu (konverzija kredita uz valutnu klauzulu u EUR) korisnik kredita pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, izraženom u toj odluci, korisnica ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedenih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvarila eventualna prava za koja smatra da joj pripadaju.

56. Stoga je potpuno nedvojbeno da i tužiteljica u ovom sporu ima pravni interes za traženja zaštite unatoč sklopljenom Dodatku Ugovoru o kreditu od 18. prosinca 2015. godine. Kako je taj Dodatak zakonit (utemeljen je na ZID ZPK) i kako je zakon na kojemu počiva (ZID ZPK) prošao ocjenu ustavnosti, pri čemu je zaključeno da nije protivan načelu ustavnosti, tako niti jednoj od stranaka spora ne pripada bilo kakvo pravo koje bi svoje uporište imalo u tom Dodatku.

57. U okolnostima konkretnog slučaja postoje, naime, dva pravna odnosa stranaka spora; jedan je onaj vezan uz osnovni ugovor o kreditu i taj je pravni odnos postojao od momenta sklapanja Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine do 30. rujna 2015. godine, kao trenutka koji je, po odredbi čl. 19.c ZID ZPK, bio relevantan za konverziju, a drugi pravni odnos je onaj koji je između tužiteljice i tuženice nastao sklapanjem Dodatka Ugovora o kreditu od 18. prosinca 2015. godine, na temelju kojega je provedena konverzija kredita - iz onog denominiranog u CHF u kredit denominiran u eurima.

58. Pri tome je čvrsto pravno stajalište ovog suda prvog stupnja da niti jednoj od stranaka ne pripada nikakvo pravo koje bi bilo vezano uz konverziju, i to iz nekoliko razloga.

59. Prije svega, konverzija je provedena po zakonu, po ZID ZPK, prema uvjetima koji su u tom propisu bili striktno predviđeni.

60. Osim toga, ZID ZPK je bio predmetom ocjenjivanja ustavnosti od strane Ustavnog suda Republike Hrvatske te je tom prigodom Ustavni sud Republike Hrvatske utvrdio da je ZID ZPK bio nužan kao jednokratna mjera zakonodavca za ostvarivanje legitimnih ciljeva koji se njime želio postići (U-I/3685/2015).

61. Konačno, no ne i najmanje važno, konverzijom je stvorena nova pravna osnova, ali takva koja je djelovala isključivo pro futuro (za buduće razdoblje), dakle od momenta sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu od 18. prosinca 2015. godine, kojim je provedena konverzija.

62. Kada je neki pravni posao nastao na temelju zakona (u ovom slučaju na temelju ZID ZPK) i kada je taj zakon prošao ocjenu ustavnosti te kada je ocijenjeno da je ustavan (kao ZID ZPK prema odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broja U-I/3685/2015), tada ne postoji osnova na temelju koje bi se moglo smatrati da je bilo koji dio tog pravnog posla protivan zakonu, a time dalje ne postoji niti osnova na temelju koje bi bilo kojoj od stranaka takvog pravnog posla pripadalo neko pravo.

63. Zato je dio tužbenog zahtjeva kojim je tužiteljica tražila razliku glavnice u konverziji pravno neutemeljen te ga je, kao takvog, sud prvog stupnja odbio (t. III. izreke presude).

64. Međutim, ono što je po pravnom razmišljanju suda prvog stupnja krucijalno, a što tuženica potpuno ispušta iz vida, očituje se u tome da su kroz konverziju potrošači izjednačeni s onim potrošačima koji su kredite ishodili u eurima i s onim potrošačima kojima su krediti odobreni u kunama (jer je kroz donošenje ZID ZPK to i bila intencija, kako se to jasno i nedvosmisleno razabire iz odredbe čl. 19.a st. 1. al. 1. i 2. ZID ZPK), ali da, istodobno, konverzijom potrošači nisu izjednačeni s onim potrošačima kojima su sudovi u sudskim postupcima redovno dosuđivali restituciju, svodeći njihove tražbine na početno ugovorene uvjete (one koji se tiču početno ugovorene kamatne stope i početno ugovorenog tečaja za CHF).

65. Stajalište je prvostupanjskog suda da je upravo potonje usporediva situacija, a o njoj zakonodavac nije vodio računa donoseći ZID ZPK.

66. Kada bi se potrošačima koji su kredite konvertirali odreklo pravo da za period od dana sklapanja ugovora o kreditu do dana konverzije traže utvrđenje ništetnosti odredaba ugovora o kreditima o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli, tada bi takvi potrošači bili dovedeni u neravnopravan položaj u odnosu na one potrošače koji kredite nisu konvertirali i kojima su u sudskim postupcima ista prava već (pravomoćno) priznata. Time bi, pak, došlo do povrede njihovih legitimnih očekivanja, do povrede njihova prava vlasništva (Konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda /Narodne novine, Međunarodni ugovori, broj 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06 i 2/10; u daljnjem tekstu: Konvencija/ i Protokol uz Konvenciju /u daljnjem tekstu: Protokol br. 1) te do povrede prava na pošteno suđenje iz čl. 6.1. st. 1. Konvencije. Ovom prvostupanjskom sudu to nije intencija.

67. Zato je dubokog pravnog uvjerenja da su i tužbeni zahtjevi potrošača koji su po ZID ZPK kredite konvertirali osnovani te da je takav i zahtjev tužiteljice u ovom sporu u onom dijelu u kojemu se taj zahtjev tiče utvrđenja ništetnosti ugovornih

odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli te isplate po osnovi restitucije vezane uz valutnu klauzulu.

68. Upravo zato jer je Dodatkom od 18. prosinca 2015. godine stvorena nova pravna osnova i zato jer je takva nova pravna osnova stvorena tek tim Dodatkom, dakle pro futuro (za buduće razdoblje), za period između trenutka sklapanja Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine i momenta zaključivanja Dodatka od 18. prosinca 2015. godine sve učinke osnovnog pravnog posla treba procjenjivati po tom osnovnom pravnom poslu.

69. Sva nezakonitost tog osnovnog pravnog posla nestala je (i prestala) tek onda kada su tužiteljica i tuženica zaključile Dodatak od 18. prosinca 2015. godine.

70. Prava tužiteljice kao potrošača (a sud je već objasnio razloge zbog kojih nalazi da je tužiteljica svoj status potrošača dokazala u ovom sporu), u kontekstu Ugovora o kreditu koji je s tuženicom sklopila 10. srpnja 2006. godine, treba procjenjivati u skladu s odredbama ZZP-a, bez uzimanja u obzir ZID ZPK-a, jer bi to, uostalom, bilo i protivno načelu zabrane retroaktivnosti iz odredbe čl. 90. st. 4. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine broj 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10 i 05/14; u daljnjem tekstu: Ustav).

71. Nakon što je utvrdio da je tužiteljica potrošač te da, i unatoč sklapanju Dodatka ugovoru o kreditu od 18. prosinca 2015. godine, kojim je provedena konverzija, ona ima pravo na zaštitu koju traži u ovom postupku, sud se „vratio“ na osnovni pravni posao te je njegove odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli razmotrio u skladu s odredbama ZZP-a.

72. Odredbama čl. 81. st. 1. i st. 4. ZZP-a propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a trgovac koji tvrdi da se o pojedinoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

73. Uzimajući u obzir da tuženica niti s najnižim stupnjem vjerojatnosti nije dokazala da se o odredbama Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, kojima su predviđene promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, pojedinačno pregovaralo, unatoč tome što je, u skladu s već spomenutim načelom stranačke istine, proklamiranim u odredbama čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZZP-a te u odredbi čl. 81. st. 4. ZZP-a, upravo za tuženicu bio pridržan teret dokaza u tom pravcu, a cijeneći i to da je odredbom Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine tuženici omogućeno ne samo da iznos mjesečnog anuiteta bude vezan uz valutu CHF, nego i da tečaj te valute bude uvjetovan srednjim tečajem za CHF koji upravo tuženica određuje te da je sve to, u konačnici, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, kao potrošača, i to takvu koja se ogleda u tome da je anuitet kredita za tužiteljicu rastao tijekom utuženog perioda (što se vidi iz izračuna razlike koji je sastavni dio nalaza i mišljenja vještaka Darka

Hanika), zaključak je suda prvog stupnja da su odredbe Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne te da na temelju upravo te pravne osnove tužiteljici pripada pravo potraživati od tuženice isplatu, i to po pravilima o restituciji koja su sadržana u odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

74. Iz čitavog sadržaja Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine uopće nije uočljivo koji bi to, zapravo, bio razlog uslijed kojega bi moglo doći do promjene ugovorene kamatne stope i/ili do promjene tečaja za CHF, a posebno nije vidljivo da bi se takve promjene temeljile na valjanom razlogu, predviđenom ugovorom, kako to zahtijeva odredba čl. 82. st. 1. al. 11. ZZP-a, što znači da su odredbe imenovanog pravnog posla ostavljale na procjenu isključivo tuženici da jednostrano mijenja odredbe o visini kamatne stope (kroz donošenje internih akata na koje tužiteljica nije mogla utjecati ni na koji način, a kamo li, pak, o njima pregovarati), odnosno o tečaju za CHF.

75. U odnosu na promjenjivu kamatnu stopu za pojasniti je još i da sama okolnost koja se odnosi na to da je tuženica u Ugovor o kreditu od 10. srpnja 2006. godine uvrstila odredbu o vlastitom pravu na izmjenu kamatne stope, dakle o pravu da, bez pregovora i dogovora s tužiteljicom, te čak i bez sklapanja bilo kakvog dodatka (aneksa) Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, izmijeni kamatnu stopu, ovome se sudu doima nepoštenim, jer takvo postupanje tuženice, zasigurno, samo po sebi uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, i to posebno zato jer je u svakoj konkretnoj situaciji izmjene kamatne stope dolazilo do toga da je za tužiteljicu porasla mjesečna obveza plaćanja anuiteta, što znači da su odredbe Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli, stipulirane na štetu nje, kao potrošača.

76. Razlozi za promjenu kamatne stope morali su (i trebali) biti jasno i nedvosmisleno sadržani u samom tekstu Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine kako bi transparentno i bezuvjetno bili poznati tužiteljici u samom trenutku sklapanja tog Ugovora.

77. Tek u takvom slučaju, dakle da su razlozi za izmjenu visine kamatne stope tijekom perioda trajanja Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, koji je obuhvaćao 11-godišnje razdoblje (jer je odredbom čl. 7. st. 1. Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine otplata kredita ugovorena kroz 11 godina, otplatom u 130 anuiteta), bili razgovijetno naznačeni u tom Ugovoru, da ih je kao takve tužiteljica mogla pročitati i da su joj oni mogli biti suvislo objašnjeni po ovlaštenom službeniku tuženice, tek tada bi tužiteljica došla u poziciju da se informirano uputi u obveze koje za nju proizlaze iz sadržaja pravnog posla koji sklapa s tuženicom.

78. U svakom slučaju suprotnom od potonje prikazanog, a takav je postojao i u odnosu na konkretan pravni posao, koji je nastao između parničnih stranaka, tužiteljica je dovedena u neravnopravnu poziciju, dok je tuženica time za sebe pribavila svojevrсни monopolistički položaj na tržištu, u odnosu prema tužiteljici.

79. Odredbom čl. 3. ZOO-a predviđeno je da su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok iz odredbe čl. 4. ZOO-a slijedi da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

80. Stajalište je ovoga suda da ugovaranje uvjeta u kojima promjena kamatne stope ovisi o odlukama tuženice, koje ona donosi autonomno i jednostrano, bez bilo kakvog upliva bilo kojeg potrošača, pa tako i tužiteljice, kao stranke konkretnog Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, ne odgovara načelima obveznog prava koja slijede iz citiranih odredaba ZOO-a.

81. Naprotiv, iskorištavanjem svoje pozicije „jače“ stranke ugovornice, koja je u Ugovoru o kreditu od 10. srpnja 2006. godine za sebe prispodobila mogućnost izmjene kamatnih stopa rukovodeći se svojim vlastitim općim aktima (čl. 4.1. Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine), na koje tužiteljica nije mogla utjecati ni na koji način, što znači da s njima i s razlozima kojima se tuženica rukovodila prilikom njihova donošenja tužiteljica nije mogla biti čak niti upoznata, tuženica je postupila potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što, ponavlja se, u sadržaj Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine tuženica nije unijela podatak o tome kakav je to valjani i unaprijed predviđeni razlog zbog kojega bi mogla jednostrano mijenjati ugovorne odredbe Ugovora o kreditu koji je sklopila s tužiteljicom.

82. Zbog svega navedenog, sud prvog stupnja smatra da je ništetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz t. 4.1. Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, i to zato jer predstavlja nepoštenu odredbu po prethodno spomenutim pravilima iz odredaba ZZP-a.

83. U odnosu, pak, na valutnu klauzulu, sadržanu u odredbama Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, nužno je pojasniti da je u postupku koji se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vodio pod poslovnim brojem P-1401/2012, a koji je bio pokrenut tužbom radi zaštite kolektivnih interesa potrošača od strane tužitelja Potrošača-Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača ("Udruga Potrošač") protiv osam najvećih hrvatskih banaka, među kojima i protiv tuženice u ovom sporu, na temelju odredaba članaka 502.a do 502.h ZPP-a, navedeni tužitelj tražio zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14 i 110/15) i to u dva pravca; prvo u pravcu nepoštenosti odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskim francima te drugo u pravcu nepoštenosti odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi u skladu s jednostranim odlukama banaka, s tim da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske koja je 13. lipnja 2014. donesena pod brojem PŽ-7129/13 potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1402/2012 u dijelu koji se ticao promjenjive kamatne stope, a preinačena u dijelu koji se ticao valutne klauzule te je taj dio tužbenog zahtjeva odbijen, a kada je Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučivao o reviziji protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske donio je revizijsku odluku Revt-249/14-2 kojom je reviziju stranaka odbio, nakon čega je uslijedio postupak pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske koji je odlukom brojeva U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015 i U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. djelomično usvojio ustavnu tužbu te je ukinuo odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broja Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. u dijelu kojim je odbijena revizija tužitelja protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broja PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., a kojom je preinačenjem prvostupanjske presude odbijen zahtjev upravljen utvrđenju da su banke (dakle, i tuženica u ovoj parnici) povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika

kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak u kojemu je, iznova odlučujući o reviziji, Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem Revt-575/16-5 od 3. listopada 2017. ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broja PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se ticao zahtjeva za utvrđenje da su banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača ugovaranjem valutne klauzule uz koju je vezana glavnica CHF-a.

84. Također, bitno je naglasiti da je nakon toga Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio novu presudu, poslovnog broja PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., kojom je odbio žalbu tuženih banaka te potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broja P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., pri čemu je utvrđeno da su sve tužene banke (uključujući, dakle, i tuženicu u konkretnoj parnici) povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditu - ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu.

85. Sud prvog stupnja ispitao je može li se tužiteljica s uspjehom pozivati na pravna utvrđenja iz odluke donesene u postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu u spomenutoj parnici.

86. U svezi toga, za istaknuti je da je odredbom čl. 502.c ZPP-a predviđeno da su se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu fizičke osobe ovlaštene pozivati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a (u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava).

87. Važno je, pritom, istaknuti da je odredba čl. 502.c ZPP-a izmijenjena kroz čl. 107. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a od 24. srpnja 2019. godine (iz Narodnih novina broj 70/19; u daljnjem tekstu: ZID ZPP/19), i to tako da su u čl. 502.c ZPP-a iza riječi „naknade štete“ dodane riječi „ili isplatu“.

88. Navedeno znači da u ovoj parnici, u kojoj je tužbeni zahtjev upravljen (i) na isplatu, postoji mogućnost da se tužiteljica pozove na odluke donesene u parnici koja se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vodila pod poslovnim brojem P-1401/2012. To je, naime, posljedica izmjene odredbe čl. 502.c ZPP-a prema čl. 107. ZID ZPP-a/19.

89. Tužiteljica se pozvala na citiranu „novu“ presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske koja je 14. lipnja 2018. donesena pod brojem PŽ-6632/2017-10.

90. Stoga je sud svoju odluku u ovom predmetu utemeljio ne samo na vlastitom pravnom promišljanju, već i na svemu onome što je utvrđeno citiranom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske.

91. No, čak i da u parnici radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredaba i radi isplate po osnovi pravila o restituciji sud nije vezan za utvrđenja iz parnice koja se



vodila u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, to još uvijek ne bi značilo da sud nije dužan cijeliti utvrđenja do kojih je došao sud u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava te da se stranka na odluku iz takvog spora ne bi mogla pozivati (uostalom, jednako kao i na bilo koju drugu odluku bilo kojeg drugog suda za koju smatra da konvenira njezinim probicima u postupku).

92. Pritom ovaj prvostupanjski sud drži da je zbog promjene tečaja švicarskog franka, u smislu njegove aprecijacije (porasta vrijednosti novca), došlo do povećanja mjesečnih iznosa anuiteta jer je po Ugovoru o kreditu koji je tužiteljica sklopila s tuženicom plaćanje bilo vezano za valutu CHF, i to, k tome, prema srednjem tečaju tuženice, kao kreditora, pa kada je u utuženom razdoblju znatno porastao tečaj CHF, a time i protuvrijednost anuiteta u kunama, tada se, po motrištu ovog suda prvog stupnja, radi ne samo o povredi kolektivnih interesa, već i o povredi interesa potrošača koji je korisnik konkretnog kredita. Ovo tim više jer tuženica, za koju je u tom pravcu bio pridržan teret dokaza (čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a te čl. 81. st. 4. ZZP-a), nije dokazala da se o odredbama Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, u dijelu u kojemu je tim odredbama predviđena valutna klauzula, pojedinačno pregovaralo.

93. Ponavlja se da je odredbom čl. 81. ZZP-a propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a trgovac koji tvrdi da se o pojedinoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

94. Dakle, sumarno, sud drži da su nepoštene odredbe Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, kojima su ugovorene promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, a kako je odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a za nepoštenu ugovornu odredbu kao posljedica predviđena ništavost, tako su navedene odredbe ništave i, po odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, tužiteljici pripada pravo na isplatu (u onom dijelu u kojemu je ustrajala na takvoj tražbini).

95. Ponavlja se da tuženica nije dokazala da se o odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli iz Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine pojedinačno pregovaralo, a time i da nije postupila u skladu s obvezom iz odredbe čl. 81. st. 4. ZZP-a.

96. Tuženica se tijekom čitavog spora pozivala na prestanak prava tužiteljice da od nje zahtijeva ispunjenje obveze (na zastaru), no ovaj sud prvog stupnja takvo njezino motrište ne može prihvatiti iz više razloga.

97. U prethodnom dijelu obrazloženja ove presude već je navedeno da je predmetom odlučivanja u konkretnom sporu bio zahtjev tužiteljice radi utvrđenja ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine, a, uz to, i zahtjev radi isplate onih iznosa koje je tužiteljica tuženici više platila upravo zbog posljedica takve ništetnosti.

98. Kada se krene od toga da se pravo na isticanje ništavosti ne gasi, kako to izrijekom slijedi iz odredbe čl. 328. ZOO-a, tada je jedini mogući i pravno prihvatljiv zaključak onaj prema kojemu se ne gasi niti pravo koje za stranku sudionicu ništetnog pravnog posla proizlazi iz posljedica ništetnosti, a koje je proklamirano u odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

99. Cijeneći, naime, da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a), a da je pravo na restituciju posljedica ništetnosti, po čvrstom i nepokolebljivom pravnom razmišljanju ovog suda prvog stupnja, to znači da se ne gasi niti pravo na pozivanje na posljedice ništetnosti po odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, a time i da je isticanje prigovora zastare, zapravo, iluzorno i materijalnopravno neodrživo u parnici u kojoj, uz zahtjev za utvrđenje ništetnosti pojedinih dijelova pravnog posla, aktivno legitimirana strana ističe i zahtjev za isplatu koji temelji na posljedicama te i takve ništetnosti.

100. Zbog toga sud prvog stupnja nalazi da kod traženja isplate po pravilima o restituciji (vraćanja onoga što je primljeno na temelju ništetnog pravnog posla ili njegova dijela) ne može niti biti govora o bilo kakvom nastupanju zastare, ali niti općenito o zastari kao institutu koji bi na bilo koji razuman i opravdan način bilo moguće dovesti u vezu s ništetošću.

101. Ako se ne gasi pravo na isticanje ništetnosti (čl. 328. ZOO-a) i ako je restitucija posljedica ništetnosti (čl. 323. st. 1. ZOO-a), onda je, na osnovi ove dvije premise iz logičkog silogizma, jedini ispravan zaključak (conclusio) onaj prema kojemu kod odlučivanja o ništetnosti i o restituciji nema mjesta niti primjeni instituta zastare.

102. Da bi bilo jasnije što sud prvog stupnja ima na umu, nije zgorega situaciju koja postoji u ovom predmetu usporediti s tražbinom koja svoje uporište ima u ništetnosti, primjerice, ugovora o kupoprodaji glede kojega aktivno legitimirana strana traži i da se, nakon što se taj ugovor utvrdi ništetnim, u zemljišnim knjigama provede upis prava vlasništva na osobu koja je ništetnim pravnim poslom pravo vlasništva prenijela na stjecatelja.

103. Kada bi takav zahtjev podlijegao zastari, tada bi to značilo da bi u zemljišnim knjigama stjecatelj ostao upisan kao vlasnik i unatoč tome što je pravo vlasništva stekao na temelju pravnog posla koji je pravomoćno utvrđen ništetnim. To jednostavno nije u skladu s restitucijom koju ima na umu odredba čl. 323. st. 1. ZOO-a.

104. Isto je i s dijelom tužbenog zahtjeva kojim tužiteljica u ovoj parnici traži isplatu. Taj se zahtjev, naime, temelji upravo na restituciji iz odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, a ona predstavlja *lex specialis* (posebnu odredbu) u odnosu na sve ostale odredbe ZOO-a koje reguliraju vraćanje u stanje prije nastale nezakonitosti, pa i u odnosu na one koje se tiču stjecanja bez osnove.

105. Zato je, po uvriježenom, dubokom i dosljednom pravnom promišljanju ovog suda prvog stupnja, za ispravan zaključak o prigovoru zastare nužno i samu tražbinu tužiteljice podvesti pod ispravan pravni institut.

106. Za razliku od stjecanja bez osnove, kao instituta koji podliježe zastari u općem, 5-godišnjem roku zastare iz odredbe čl. 225. ZOO-a, restitucija koju ima na umu odredba čl. 323. st. 1. ZOO-a nije vezana uz zastaru. Ona je posljedica ništetnosti pa onda kada se po odredbi čl. 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, tada treba zaključiti da se ne gasi niti pravo na pozivanje na posljedice ništetnosti po odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

107. Svako drugo tumačenje, po ocjeni ovog suda prvog stupnja, predstavlja neispravnu primjenu instituta ništetnosti i posljedica ništetnosti.

108. Zbog svega upravo objašnjenog prigovor zastare, koji je tuženica istaknula još u odgovoru na tužbu, a koji je ponavljala i tijekom čitavog spora, ocijenjen je pravno neprihvatljivim pa ga je, kao takvog, ovaj sud prvog stupnja otklonio.

109. Uostalom, čak i kada bi se kod odlučivanja o prigovoru zastare prihvatilo recentno stajalište sudske prakse, zastupljeno u pravnom shvaćanju s prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održane 30. siječnja 2020. godine (prema zapisniku s te sjednice, poslovnog broja Su-IV-47/2020-2, objavljenom na službenim stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske), prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, niti tada ne bi moglo biti govora o nastupanju zastare u konkretnom sporu.

110. Ništetnost pojedinih odredaba Ugovora o kreditu, koji je 10. srpnja 2006. godine sklopljen između tužiteljice i tuženice, utvrđuje se tek ovom odlukom pa, uz primjenu navedenog pravnog shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, to znači da bi zastara počela teći tek u času kada odluka o prihvaćanju zahtjeva tužiteljice za utvrđenje ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine stekne svojstvo pravomoćnosti. Kako tome nije tako (jer se o zahtjevu tužiteljice, upravljenom na ništetnost odredaba Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli donosi tek prvostupanjska presuda, koja će svojstvo pravomoćnosti steći ili u žalbenom postupku, donošenjem drugostupanjske odluke, ili protekom roka za žalbu unutar kojega niti jedna od stranaka spora ne bude iskoristila mogućnost podnošenja pravnog lijeka), tako se, i uz prihvaćanje opisanog shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, prigovor zastare, istaknut po tuženici, ukazuje pravno neutemeljenim.

111. U prethodnom dijelu obrazloženja konkretne presude već je pisano, a sada to treba i ponoviti, da se odluka o obvezi tuženice da tužiteljici isplati novčane iznose koji su joj dosuđeni u t. II. dispozitiva presude temelji na odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

112. U slučaju ništetnosti ugovora ili neke ugovorne odredbe svaka je strana, naime, dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora.

113. Kako je, pak, na temelju ništetnih odredaba Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine o valutnoj klauzuli, tuženica od tužiteljice primila isplatu mjesečnih anuiteta koji su veći od onih anuiteta koji su ugovoreni tim Ugovorom i za koje je tužiteljica dobila od tuženice otplatni plan, tako je, u vidu posljedica ništetnosti, za tuženicu predviđena obveza da tužiteljici vrati sve one iznose koje je od nje primila po osnovi ništetnih ugovornih odredaba, i to s kamatama od dana kada joj je tužiteljica te isplate obavila, odnosno upravo na način na koji je tužiteljica to i zahtijevala u ovom sporu konačno postavljenim tužbenim zahtjevom, istaknutim u podnesku od 23. prosinca 2024. godine.

114. U prethodnom dijelu obrazloženja ove odluke već je pisano da je u jednom svom dijelu tužba povučena (glede isplate po osnovi ništetnih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi), a u drugom svom dijelu je tužbeni zahtjev smanjen (glede isplate po osnovi ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli), kao i da se prvoj od takvih procesnih dispozicija aktivno legitimirane strane tuženica protivila, dok se drugoj od tih dispozicija tuženica presumirano nije protivila, o čemu je prvostupanjski sud donio odgovarajuće procesne odluke (iz t. I. i II. izreke rješenja).

115. Na ovom, pak, mjestu treba ukazati na to da rezultati provedenog dokaznog postupka, prije svega onog koji se očituje u financijskom vještačenju po stalnom sudskom vještaku Darku Haniku, ukazuju na utemeljenost konačno postavljenog tužbenog zahtjeva, sadržanog u podnesku tužiteljice od 23. prosinca 2024. godine.

116. Zato je o visini tužbenog zahtjeva donesena odluka iz t. II. izreke presude (uz one iz t. I. i II. dispozitiva rješenja).

117. Budući da je tužiteljica povukla tužbu u dijelu isplate po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, a da se tuženica tome protivila, u odnosu na to je bilo nužno donijeti meritornu odluku (a ne rješenje o povlačenju dijela tužbe) i odlučiti kao u t. III. izreke presude.

118. Tuženica je smatrala da je u rješenju o vještačenju predmet vještačenja pogrešno određen te da se time kredit pretvara u kredit s fiksnom kamatnom stopom, a držala je i da je potrebno uzeti u obzir kamate na kunske kredite.

119. Niti jedno od ta dva motrišta tuženice ovaj prvostupanjski sud nije mogao prihvatiti.

120. U odnosu na primjedbu da se svođenjem na početno ugovorenu kamatnu stopu kredit pretvara u kredit s fiksnom kamatnom stopom, treba navesti da je jedina odredba Ugovora o kreditu od 10. srpnja 2006. godine koja je bila u duhu ZZP-a, o kojoj je tužiteljici pružena mogućnost pregovaranja, koja joj je bila jasno i glasno poznata i koja je bila transparentno vidljiva u sadržaju tog Ugovora upravo ona o kamatnoj stopi od 4,65%. Za tu je kamatnu stopu, k tome, tužiteljici izdan i odgovarajući otplatni plan te je na taj način ona bila upoznata sa svojom obvezom prema tuženici.

121. Zato je sud predmet vještačenja odredio upravo na onaj način na koji je to učinio donoseći rješenje o vještačenju od 03. srpnja 2024. godine (s listova 174. do 175. sudskog spisa).

122. Sve ostalo dovelo bi iznova do povrede prava tužiteljice kao potrošača, pa tako i ono za što se tuženica zalaže, a što se ogleda u primjeni kamata na kunske kredite. Zato sud na način predložen po tuženici nije niti mogao odrediti vještaku predmet vještačenja.

123. Da tužiteljici pravo na kamate, glede njihova tijeka, pripada baš onako kako je to i zahtijevala tužbenim zahtjevom, slijedi i iz vladajuće sudske prakse (VS, Rev-999/92, od 07. srpnja 1993. godine), nastale u primjeni odredbe obveznog prava kojom je regulirana posljedica ništetnosti.

124. U svezi stope zakonskih zateznih kamata na iznose dosuđene u t. II. izreke presude, za naglasiti je da su do 31. prosinca 2007. godine na snazi bili Zakon o zateznim kamatama (Narodne novine broj 28/96 i 58/04 – Vjerodostojno tumačenje članka 3. stavka 1. Zakona o zateznim kamatama) i Uredba o visini stope zatezne kamate (Narodne novine broj 72/02 i 153/04), prema kojima je godišnja kamatna stopa iznosila 15% godišnje (od 01. srpnja 2002. godine do 31. prosinca 2007. godine), dok je 01. siječnja 2008. godine stupila na snagu odredba čl. 29. ZOO-a.

125. Stoga je sud respektirao ove okolnosti, s tim da je za period nakon 01. siječnja 2008. godine odluku o visini kamatne stope donio kako na temelju izvorne odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, tako i prema izmjenama iste odredbe iz Zakona o izmjenama i dopunama ZOO-a od 17. srpnja 2015. godine (iz Narodnih novina broj 78/15), odnosno iz Zakona o izmjenama i dopunama ZOO-a od 03. listopada 2022. godine (iz Narodnih novina broj 114/22; u daljnjem tekstu: ZID ZOO/22) te iz Uredbe o izmjeni ZOO-a od 30. prosinca 2022. godine (iz Narodnih novina broj 156/22; u daljnjem tekstu: Uredba ZOO/22).

126. U sadržaj t. II. izreke presude sintagma iz odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, prema ZID ZOO-u/22 i prema Uredbi ZOO/22, unijeta je zbog moguće promjene stope kamata nakon 01. srpnja 2026. godine, i to kako na više, tako i na niže, a sve radi olakšavanja eventualnog ovršnog postupka u povodu ove presude.

127. U čl. 48. st. 1., 2. i 6. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine broj 57/22 i 88/22 – Ispravak; u daljnjem tekstu: Zakon) te u čl. II. st. 4. Odluke o objavi uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine broj 85/22) predviđeno je da se u razdoblju od 05. rujna 2022. godine u 00:00 sati do 31. prosinca 2023. godine u 24:00 sati u sudskim odlukama dvojno iskazuje iznos novčane obveze, i to uz primjenu fiksnog tečaja konverzije od 7,53450 kuna za jedan euro te u skladu s pravilima za preračunavanje i zaokruživanje iz čl. 14. citiranog Zakona.

128. Iz odredaba navedenih propisa za zaključiti je da za period nakon 01. siječnja 2024. godine više ne postoji obveza suda da u svojim odlukama dvojno iskazuje novčane obveze pa kako se konkretna odluka donosi 28. travnja 2026. godine, tako su u dispozitivu te odluke iznosi novčanih obveza izraženi u onoj valuti koja je aktualna u Republici Hrvatskoj, dakle u eurima (izuzetak se odnosi na one

točke izreke presude i rješenja, u kojima je sud iznose naveo i u kunama ili samo u kunama, ali to je učinio jer je i tužiteljica te iznose izrazila upravo u toj valuti).

129. Odluka o naknadi troškova postupka iz točke IV. dispozitiva presude temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a.

130. Tužiteljica nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi pa je sud odlučio da joj tuženica nadoknadi sve troškove koje je imala i koji su, u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a, bili potrebni za vođenje parnice.

131. Troškovi tužiteljice sastoje se od nagrade odvjetniku za sastavljanje tužbe, u iznosu od 200,00 eura, sukladno Tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika (iz Narodnih novina broj 138/23; u daljnjem tekstu: Tarifa/23), te za sastavljanje pet podnesaka, od 16. siječnja 2023. godine, od 17. siječnja 2023. godine, od 26. siječnja 2023. godine, od 10. veljače 2023. godine i od 23. prosinca 2024. godine, koji su bili obrazloženi pa nagrada za svaki od njih iznosi po 200,00 eura, sukladno Tbr. 8. st. 1. Tarife/23.

132. Tužiteljici je dosuđena i nagrada za zastupanje na pet ročišta, od 27. siječnja 2023. godine, od 20. veljače 2023. godine, od 17. travnja 2023. godine, od 23. prosinca 2024. godine i od 13. ožujka 2026. godine, na kojima se raspravljalo o glavnoj stvari, odnosno izvodili su se dokazi pa nagrada za svako od njih iznosi po 200,00 eura, sukladno Tbr. 9. st. 1. Tarife/23.

133. Uz sve nabrojane troškove, tužiteljici je dosuđen trošak financijskog vještačenja, u iznosu od 332,00 eura, kao i trošak sudske pristojbe za tužbu, u iznosu od 72,79 eura.

134. Nužno je navesti da se Tarifa/23 primjenjuje pozivom na njezin Tbr. 52. st. 3. jer sud o troškovima postupka odluku donosi u trenutku objave predmetnih presude i rješenja, točnije 28. travnja 2026. godine, a to je, pak, nakon što je, u smislu dijela XIX. st. 1. Tarife/23, ta Tarifa stupila na snagu.

135. U odnosu na sudsku pristojbu za presudu, za pojasniti je da su, prema čl. 13. Zakona o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 51/23), 20. svibnja 2023. godine na snagu je stupila izmijenjena odredba čl. 11. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 118/18), potrošači kao tužitelji u postupcima pokrenutima na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa oslobođeni obveze plaćanja sudskih pristojbi pa to znači da niti za tužiteljicu ne postoji obveza plaćanja sudske pristojbe za presudu, a time i da joj ne pripada pravo ovaj trošak tražiti na teret druge strane u sporu (tuženice). Stoga je tužiteljica ispravno postupila kada ovaj trošak u sporu nije zahtijevala.

136. U pogledu troškova postupka tužiteljica je zatražila zakonske zatezne kamate (u sadržaju postavljenog tužbenog zahtjeva), s tim da ovaj sud prvog stupnja smatra da joj takvo pravo pripada, i to počevši od dana donošenja prvostupanjske presude jer je to u skladu s odredbom čl. 31. st. 3. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-I-2881/2014 i dr. od 01. lipnja 2016. godine, 73/17, 131/20, 114/22 i 6/24), kao i s



čl. 151. st. 3. ZPP-a, koji je noveliran kroz čl. 27. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a od 11. srpnja 2022. godine (iz Narodnih novina broj 80/22).

137. Stoga je glede tijeka kamata za iznos troškova postupka odlučeno kao u t. IV. dispozitiva presude.

138. Zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka odbijen je u dijelu u kojemu se takav zahtjev odnosio na naknadu troškova zastupanja na ročištu za objavu presude (u zatraženom iznosu od 100,00 eura s pripadajućim PDV-om). Takav trošak sud ne nalazi utemeljenim na odredbi čl. 155. st. 1. ZPP-a, dakle ne smatra ga potrebnim za vođenje parnice pa je zato taj dio zahtjeva tužiteljice za naknadu troškova postupka odbio kao neosnovan i odlučio kao u t. V. izreke presude.

139. Pri tome je sud imao na umu Tbr. 9. t. 3. Tarife/23, međutim u prilici u kojoj se odredba Tarife/23, kao podzakonskog akta, te zakona (ZPP-a, i to čl. 155. st. 1. tog procesnog propisa) razlikuju i u kojoj stranci pravo na troškove postupka pripada samo onda kada se radi o troškovima koji su potrebni za vođenje parnice, sud je dužan primijeniti zakon (a ne podzakonski akt).

140. Osim toga, stranke uvijek imaju mogućnost presudu preuzeti putem e-oglasne ploče suda, na što su raspravnim rješenjem od 13. ožujka 2026. izrijekom i upozorene, s tim da im u tom slučaju niti ne nastaje bilo kakav trošak vezan uz ročište za objavu presude.

141. Konačno, no ne i najmanje važno, na ročištu za objavu presude stranke ne poduzimaju nikakvu procesnu radnju pa da bi se moglo smatrati da trošak zastupanja na tom ročištu potpada pod sintagmu „troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice“ iz odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

142. Zbog svega upravo objašnjenog, odluka iz t. V. izreke presude ukazuje se tim prije opravdanom i na zakonu utemeljenom.

143. Budući da je tuženica gotovo u cijelosti izgubila ovu parnicu, zaključivanjem o suprotnom pravilu iz odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a (argumentum a contrario), ne pripada joj niti pravo na nadoknadu troškova postupka na teret tužiteljice, pa tako niti u zatraženom iznosu od 3.812,50 eura s kamatama koje su zahtijevane od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, zbog čega je odlučeno kao u t. VI. dispozitiva presude.

144. Rješenjem koje je sud prvog stupnja donio 03. srpnja 2024. godine određeno je izvođenje dokaza financijskim vještačenjem. Istim rješenjem za vještaka je određen stalni sudski vještak financijske struke Darko Hanik.

145. Pisane nalaz i mišljenje imenovani vještak dostavio je sudu 17. rujna 2024. godine, dok je svoje mišljenje obrazložio na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 23. prosinca 2024. godine. Pritom je vještak odmah zatražio i troškove po osnovi pristupa na navedenu glavnu raspravu, dostavljajući u tom pravcu račun 50/12/2024 od 23. prosinca 2024. godine (s lista 239. sudskog spisa).

146. Mišljenje je suda prvog stupnja da vještaku po osnovi troškova pristupa na ročište za glavnu raspravu, pozivom na pravila iz Cbr. 2. t. 1., odnosno iz Cbr. 1. t. 1. Cjenika stalnih sudskih vještaka (u daljnjem tekstu: Cjenik), koji je, u kontekstu odredbe čl. 24. st. 1. Pravilnika o stalnim sudskim vještacima (Narodne novine broj 38/14, 123/15, 29/16 i 61/2019; u daljnjem tekstu: Pravilnik), sastavni dio toga Pravilnika, pripada pravo na isplatu zatraženog iznosa.

147. U Cbr. 1. t. 1. Cjenika propisano je, naime, da za korištenje vlastitog vozila vještaku pripada 2,00 kn po prijeđenom km pa kako je udaljenost od Dramlja do Rijeke notorno 35 km, tako to znači da je za dolazak na ročište od 23. prosinca 2024. godine i za povratak iz mjesta sjedišta Općinskog suda u Rijeci do mjesta prebivališta vještaka (u Dramlju) vještak prevalio ukupno 70 km i da mu, posljedično, po osnovi putnih troškova pripada pravo na isplatu iznosa od 140,00 kn/18,58 eura.

148. U situaciji u kojoj vještak pristupa na glavnu raspravu izvan sjedišta vještaka do 50 km u jednom smjeru, a takva je i situacija u konkretnom slučaju, uzimajući u obzir prethodno navedenu udaljenost između sjedišta Općinskog suda u Rijeci (u Rijeci) i sjedišta vještaka Darka Hanika (u Dramlju), po Cbr. 2. t. 2. Cjenika vještaku pripada nagrada od 150 bodova, što, uz primjenu odredbe čl. 24. st. 2. Pravilnika, prema kojoj je vrijednost boda 2,00 kune bruto bez PDV-a, iznosi 300,00 kn/39,82 eura.

149. No, kako je vještak Darko Hanik po osnovi putnih troškova zatražio iznos koji je neznatno manji od iznosa koji mu ukupno pripada po osnovi troškova dolaska na spomenuto ročište, točnije iznos od 58,39 eura, uz pravilo iz odredbe čl. 2. st. 1. ZPP-a, po osnovi troškova dolaska na ročište od 23. prosinca 2024. godine dosuđen mu je iznos koji je sam zahtijevao, dakle iznos od 58,39 eura.

150. Vještačenje je provedeno na temelju dokaznog prijedloga tužiteljice, a budući da predujam za pristup vještaka Darka Hanika ročištu za glavnu raspravu od 23. prosinca 2024. godine nije bio položen, u skladu s odredbom čl. 153. st. 4. ZPP-a trebalo je tužiteljici naložiti da trošak pristupa imenovanog vještaka spomenutom ročištu za glavnu raspravu isplati (direktno) vještaku, i to u roku od 8 dana, na žiro račun vještaka, u pogledu kojega je vještak tijekom spora sudu predočio podatke.

151. Slijedom iznijetoga odlučeno je kao u t. III. dispozitiva rješenja.

U Rijeci 28. travnja 2026.

S u t k i n j a

Larisa Smiljan Pervan

#### UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude i rješenja, donesenih u prvom stupnju, stranke mogu podnijeti žalbu, u roku od petnaest (15) dana od dana dostave prijepisa presude i rješenja (čl. 348. st. 1. ZPP-a).

Žalba se podnosi sudu koji je izrekao prvostupanjsku presudu i rješenje, u dovoljnom broju primjeraka za sud i za protivnu stranku (čl. 357. ZPP-a).

Pravovremeno podnesena žalba sprečava da presuda i rješenje postanu pravomoćni u dijelu koji se pobijaju žalbom (čl. 348. st. 2. ZPP-a).

O žalbi protiv presude i rješenja odlučuje drugostupanjski sud (čl. 348. st. 3. ZPP- a).

Žalba protiv odluke iz t. III. izreke rješenja ne odgađa ovrhu (čl. 153. st. 4. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-30887-45ce8**

Kontrolni broj: **00628-aea7d-e93c5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Larisa Smiljan Pervan, O=OPĆINSKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.